1. BLAUDZUN – Promises of No Man's Land

Blaudzun, oftewel Johannes Sigmond, weet als geen ander hoe melancholie groots kan klinken zonder te schreeuwen.

Promises of No Man's Land kwam in 2014 en klonk als een uitgestrekte lucht boven een mistig veld — episch en toch intiem.
De stem van Blaudzun kraakt een beetje, maar juist dat maakt hem geloofwaardig; het is de stem van iemand die al wat herfst heeft meegemaakt.
Een perfecte opener voor een uitzending waarin we stilstaan bij loslaten, herinneren en doorgaan.

CULTUUR	Een ode aan de dorpsziel: stoelen die niet zomaar klaarstaan voor theater, maar voor verbinding — waar Bodegraven samenkomt om even te voelen in plaats van te scrollen.
UITSPRAAK	Een herfstoefening in loslaten: stilte als luxe, ademhalen als daad van verzet tegen de haast van de tijd.
CO-ORIGINELE	Twee versies van hetzelfde gevoel — één met de geur van vinyl, één met de glans van nu — bewijs dat goede liedjes nooit oud worden, ze veranderen alleen van stem.
HITMIX	Van warme soul tot frisse indie en vergeten parels: twaalf liedjes die laten horen dat muziek niet veroudert, ze rimpelt alleen een beetje met de tijd mee.

2. ORIGINELE: THE STAVES – Mexico

Soms ontmoeten twee liedjes elkaar zonder dat ze het weten.
The Staves zingen in Mexico met stemmen die samenvloeien als herfstlicht door vitrage — drie zussen, één adem, muziek die voelt als thuiskomen.

En dan.. Johan, na tien jaar stilte met Oceans – geen lied over water, maar over ademhalen.
Twee werelden, één gevoel: rust zoeken in een wereld die blijft golven.
Waar The Staves verlangen naar landen, laat Johan horen dat stilte soms de enige plek is waar je echt iets hoort.

3. COVER: JOHAN – Oceans

Het Evertshuis in Bodegraven.
Iedereen die er weleens binnenstapt, weet: het ruikt er altijd een beetje naar koffie, theater en verwachting.
Die geur die alleen ontstaat als vrijwilligers hun jas over een stoel gooien, artiesten achter het gordijn zachtjes hun stem opwarmen en het publiek langzaam binnendruppelt.
Ik liep er laatst langs – buiten wind, binnen licht. En ik dacht: wat bijzonder eigenlijk dat een gebouw zo veel kan voelen als een hartslag.

CULTUUR – De Stoelen van het Evertshuis

Het is zo'n plek waar de tijd anders loopt.
Waar geen algoritme bepaalt wat je kijkt, maar gewoon het dorpsgevoel.
En dat is precies waarom zulke huizen zo belangrijk zijn.
Want waar grote steden theater hebben met ticketprijzen als vliegtickets,
heeft een dorp een huiskamer met stoelen – en verhalen.

Vorige week speelde er een kleine voorstelling, De Laatste Brief.
Een stuk over dingen die we nooit zeggen, over woorden die blijven hangen tussen wat we denken en wat we durven.
In de zaal zat een mengelmoes van mensen: een oudere heer die zichtbaar genoot van

elke grap,
een meisje van vijftien dat stiekem meeschreef in haar notitieboekje,
en een stel dat elkaar halverwege het stuk elkaars hand pakte – zonder dat er een reden voor hoefde te zijn.
Dat is de magie van cultuur: het verenigt zonder dat het vraagt om gelijke meningen.

We praten vaak over de waarde van cultuur in euro's, subsidie, of bezoekersaantallen.
Maar de echte waarde is dit: de stilte tussen twee lachsalvo's in.
Die adem van herkenning.
Dat moment waarop iemand zich even minder alleen voelt omdat iemand op het podium iets zegt wat jij dacht, maar nooit zei.

Het Evertshuis is zo'n plek waar dat nog gebeurt.
Niet omdat er glamour is, maar omdat er mensen zijn die geloven in de kracht van samenzijn.
Mensen die de stoelen neerzetten, de lichten aansteken, de gordijnen sluiten en zeggen:
"Zo, vanavond maken we er weer iets moois van."

En misschien, als je goed luistert, hoor je daar de essentie van cultuur.
Niet in applaus of recensies, maar in die korte stilte vlak voordat het licht dimt.
Dat is het moment waarop alles nog mogelijk is.
Dat is het moment waarop een dorp even ademhaalt.

Dus ja, de stoelen van het Evertshuis – ze zijn meer dan meubels.
Het zijn getuigen van hoop, troost en de eindeloze drang van mensen om verhalen te blijven delen.
Zolang die stoelen blijven staan, is Bodegraven nooit uitverteld.

4. AL STEWART – Year of the Cat (1976)

Soms komt er een nummer voorbij dat niet veroudert, maar juist met de jaren beter past. In 1976 bracht de Schotse zanger Al Stewart zijn meesterwerk Year of the Cat uit — een lied dat klinkt als een film in sepia.
Een jazzy piano, een fluisterende saxofoon en een stem die lijkt te weten dat tijd vergankelijk is.
Het nummer is geïnspireerd door een reis door Marokko, maar eigenlijk gaat het over verdwalen in momenten die te mooi zijn om vast te houden.
Je hoort de echo van de jaren '70: de glans van vinyl, de geur van stof, de vrijheid van niet weten wat morgen brengt.
En toch blijft het intiem — alsof hij in je woonkamer zit, glas whisky in de hand, glimlachend om hoe snel het leven eigenlijk gaat.
Een plaat die niet schreeuwt om aandacht, maar zachtjes blijft hangen tot lang na de laatste toon.

Getekend Loesje:	Uit het Loesje archief van 14-10-2025: Mijn moeder zei me nog, "doe een sjaal om". Had ze maar gezegd: "Doe geen verwachting aan."

5. PETER GABRIEL – The Court

Na tien jaar stilte kwam Peter Gabriel vorig jaar met I/O, waarop The Court staat – een nummer dat klinkt als een modern kunstwerk.
Zijn stem is ouder geworden, maar nog steeds die van een verhalenverteller die meer ziet dan wij.

The Court gaat over rechtvaardigheid en vergeving, maar eigenlijk ook gewoon over menselijkheid.
Muziek als een monument.

6. SYMFO: RIVERSIDE – The Depth of Self-Delusion (2013)

De Poolse band Riverside laat horen dat symfo anno nu niet stoffig is,
maar juist de soundtrack van de binnenwereld.
En dat gevoel van grootse introspectie maken we nu kleiner, tastbaarder –
want nu gaan we van gitaarmuur naar naald op vinyl.

7. VINYLSINGLE: THE INK SPOTS – I Don't Want to Set the World on Fire (1941)

We draaien de tijd ver terug, naar het jaar 1941.
De radio kraakte, de wereld stond in brand,
en toen klonken daar de stemmen van

The Ink Spots – zacht, teder, hoopvol.
"I don't want to set the world on fire, I just want to start a flame in your heart."
Een zinnetje dat in tijden van onrust precies zei wat iedereen voelde:
de wereld mag dan gloeien, maar het hart brandt liever warm dan wild.

Het is zondagmiddag.
Buiten waait de wind door de bomen, binnen tikt de klok iets luider dan normaal.
En ik zit op de bank met een mok thee, terwijl ik mezelf de moeilijkste vraag van deze tijd stel:
"Wanneer heb ik voor het laatst echt even niks gedaan?"

We leven in een tijd waarin rust verdacht is.
Zeg je dat je een dag vrij hebt, dan vraagt iemand meteen: "Wat ga je doen?"
Alsof niets doen een gemiste kans is, in plaats van een noodzakelijk onderhoud aan je hoofd.

PIETS UITSPRAAK – De Kunst van Even Niks

De afgelopen jaren zijn we allemaal multitaskers geworden.
We luisteren naar podcasts terwijl we de was doen, scrollen terwijl we koken, en appen terwijl we naar een serie kijken.
Zelfs stilte moet tegenwoordig functioneel zijn: "meditatief", "ontstressend", "productief niets doen."
Maar dat is geen rust, dat is een nieuwe vorm van drukte in een yogabroek.

Ik denk vaak aan mijn oma.
Die kon gewoon voor zich uit staren, een kopje koffie in haar hand, en zeggen: "Lekker even niks."
Geen schuldgevoel, geen stopwatch, geen app die bijhield hoe mindful ze was.
Gewoon stilte.
En weet je wat?
Ze was er beter in dan wie dan ook die ik nu ken.

Misschien is dat wel de echte luxe van onze tijd: niets hoeven.
Een wandeling maken zonder het te delen, een middag niksen zonder FOMO,
een regenbui horen zonder meteen te denken aan natte schoenen.
De kunst van even niks is geen tijdverspilling – het is een herstart.

Want juist in die lege momenten gebeurt het.
Nieuwe ideeën ontstaan, herinneringen komen boven,
en ineens hoor je dat kleine stemmetje in jezelf dat zegt:
"Het komt wel goed."

We denken dat we de wereld pas begrijpen als we harder lopen, meer doen, meer weten.
Maar eigenlijk leer je pas iets als je even stilvalt.
De natuur doet het elk jaar voor:
bomen laten los, velden liggen braak, vogels trekken zich terug.
En toch is er geen paniek. Want elk niets wordt weer iets.

Dus vanavond, als de uitzending voorbij is,
zet dan niet meteen je telefoon aan of je mail open.
Blijf even zitten.
Hoor de stilte van de kamer, het zachte spinnen van Lucky, of de regen die tegen het raam tikt.
Dat is geen leegte, dat is leven.

Want de kunst van even niks...
dat is niet niets doen,
dat is alles voelen.

8. LUKA BLOOM – Exploring the Blue (1990)

Luka Bloom – de Ierse bard die poëzie en pop samenbracht.
Exploring the Blue is geen liefdeslied, maar een zoektocht naar verbinding met de wereld.
Zijn stem is rustig, zijn gitaar tikt als regen op een ruit.
Het nummer werd in 1990 een favoriet van late-night-dj's, en is nog altijd een ideale reisgenoot voor donkere avonden.

9. S10 – Laat Me Los (2023)

S10, oftewel Stien den Hollander, is inmiddels meer dan het jonge wonderkind van toen —
ze is een stem geworden die kwetsbaarheid durft te vieren.
In

Laat Me Los hoor je iemand die niet breekt, maar buigt;
een lied over afscheid zonder boosheid, over ruimte geven om te blijven ademen.
S10 schreef het toen ze leerde dat vasthouden niet altijd houden is.
Een moderne klassieker in wording, uit de generatie die haar gevoel niet wegfluistert maar zingt.

10. TOP 40 Classic: KAYAK – Ruthless Queen (1978)

In 1978 presenteerde Lex Harding de Top 40 op Hilversum 3 de VOO.
Tussen de disco en punk van toen klonk dit Nederlandse meesterwerk: Kayak met Ruthless Queen.
Een ballad die meer waarde heeft dan menig wereldhit.
En meer dan veertig jaar later wordt het nog steeds meegezongen door nieuwe generaties

11. CABARET: WOUTER HAMEL – Breezy (2021)

Wouter Hamel blijft een eigen categorie.
Jazz, pop, lounge – het loopt allemaal vloeiend door elkaar.
Breezy voelt als een lichte bries na een lange dag; muziek die je niet vastpakt, maar die je draagt.
Een klein juweeltje dat herinnert dat optimisme geen oppervlakkigheid hoeft te zijn.

EIND TEKST

En zo zijn we alweer aan het einde gekomen van deze herfstavond bij De Muziek Experts.

Een uur vol liedjes die niet schreeuwden, maar zongen – zachtjes, van binnenuit.
We hoorden stemmen die wisten hoe loslaten klinkt, verhalen over stoelen die wachten op publiek,
en gedachten over stilte die eigenlijk vol muziek zit.

De herfst leert ons dat niets blijft, maar dat alles terugkomt in een andere vorm.
Blaadjes vallen, dagen korten, maar de warmte – die zoeken we samen.
Misschien in een lied, misschien in een herinnering, misschien gewoon in dat kleine moment dat alles klopt.

Vanavond hoorde je muziek van Blaudzun, The Staves, S10, Kayak, en zoveel meer.
Twee columns, één gedachte: dat het goed is om even stil te staan.
En mocht het buiten waaien of regenen – zie het als applaus van de natuur.

SLOTZIN:
Volgende week zijn we er weer – zelfde tijd, zelfde zender.
En onthoud: "Zelfs bladeren weten: vallen is niet falen."

12. TIP V/D REDACTIE: HOLLOW COVES – Coastline

Australische folk met lucht en licht.

Coastline is zo'n liedje waar je niet naar luistert, maar waar je even in woont.
Twee stemmen, één gitaar, en een melodie die je meeneemt naar waar het leven simpel is. Een perfecte afronding voor wie nog even niet naar bed wil.